

hääbbiga, ja Kadriina kattis ruttuste põllega waagna kinni, mis eilse lemega nurgas seisis. „Si se posse hea“, ütles Kristohw, ja panni põlle illusaste jälle toli peäle. „Peab waewa näggema hommikust õhtuni“, kaebas naene; hääbi tuli peäle wadates kuidagi siin keik alles korristamata olli. — „Jah“, ütles Kristohw, ja ei sanud healest arro, kas ta enam kaebas bega ehk õe peäle.

„Tulle seia, Dina“, ütles ta ühhe kahhe aastase tüttarlapsokese wastu. „Kas tead ka, et tänna pühapääw on? Sa pead filmi peesema, ja eilse leme märgid ärra pühkima, et punnased pallekesed enmast näitwad. Pannu tähhele Jummalale illusat taewa, ja sinna olled ni must, kui weike pörjas.“

Dina ei mõistnud sest palju, watis kartlikult taewa pole ülesse, josis wee õmbre kallale, ja kastis kätti wette ja nühhis pallet. Kristohw kuuwatas neid ja aias

juuksid silmi ärra, ja kitis tedda. Laps olli rõmus, et ta kül sestki palju ei mõistnud; wannemad wennad ja õed said enam arro. Maria, kahheteistkümnne aastane tüdruk, teggi pead silledaks, ja Britso, kellel wanna kuub selgas, puggis nurka.

„Oh, sinna laisk tüdruk“, hüdis emma kurjaste, „ja olleksid ammu wõinud pestud ja haritud olla; mis sa nüüd seisad ja nühhid seina?“

„Maria“, ütles Kristohw, „kui emmal aega ei olle, sinna peäle hüda, siis pead isse ennese eest hoolt kandma, warra hommiko pead harrima ja filmi lõpputama, ja korra pärrast ka õed ja wennad. Sa woid Britsule teist kibe selga panna, kirriko aeg jouab kätte.“

„Ballato pois“, ütles emma jälle; „ta on omma kuu kiskunud; ei maksa uut asja neile teha. Minnewal pühapääwal ei sanud ma aega, sedda wanna kibe nõeluda, parram kuub olli temmal esmapä õhtuni